

РЕШЕНИЕ

№ 4668

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3485** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директора на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ (СДПБЗН) – МВР, срещу Решение от 04.01.2023 г., постановено по нахд № 8245/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 101 – и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 207 от 15.05.2019 г., издадено от директора на СДПБЗН относно наложена на основание чл.260 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) на К. Д. А. глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното решение като издадено в противоречие на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Излага съображения относно допуснатата в АУАН техническа грешка относно годината на издаване на процесното разпореждане, за която твърди, че не може да се отрази на законосъобразността на акта. Посочва, че санкционната норма на чл.260 ЗМВР не предвижда възможност за ангажиране на

наказателната отговорност на юридическо лице, поради което правилно била ангажирана тази на физическото лице А., в качеството ѝ на директор на 19-то СОУ, а не в лично качество, съотв. носител на задължението по чл.125, ал.1, т.4 и чл.140, т.2 от ЗМВР. Претендира се съдът да отмени обжалваното решение и да постанови съдебен акт, с който да потвърди отмененото наказателно постановление.

Ответницата К. Д. А., чрез адв. Л., оспорва касационната жалба. Претендира за оставяне в сила на решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град , XVIII – ти Касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Със съдебно Решение от 04.01.2023 г. по нахд № 8245/2021 г. СРС, НО, 101 – и състав, е отменил НП № 207 от 15.58.2019 г., с което на К. Д. А. на основание чл.260 от ЗМВР е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. Т. И., както и писмените доказателства по административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, представляващи самостоятелно основание за отмяна на НП – на чл.42, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН. Посочил е разлика в датата на издаване на Разпореждане № 06-04-10, посочена като 15.01.2019 г. в АУАН и като 15.01.2010 г. в НП. Като е анализирал посочената за нарушена разпоредба на чл.140, т.2 от ЗМВР, нормата на чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР и санкционната разпоредба на чл.260 от ЗМВР е приел, че последната предвижда възможност за ангажиране на отговорността на юридически лица съгласно чл.83 и сл. от ЗАНН, по отношение на които са издадени писмени разпореждания по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР. Субект на задължението за изпълнение на разпореждането било юридическото лице (ЮЛ), а не директорът на училището. Макар действията от името на ЮЛ винаги да се предприемали от техните управители и представители, това не променяло субекта на отговорността, който винаги следвало да е тъждествен със субекта на задължението, чието неизпълнение поражда правомощие по налагане на санкция. Несъответствието между привлеченото към отговорност лице и носителя на задължението също водело до незаконосъобразност на НП, тъй като административнонаказващият орган (АНО) е следвало да ангажира отговорността на ЮЛ като му наложи имуществена санкция по чл.260, ал.2 от ЗМВР.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 101-и състав е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона.

На основание чл.63в от ЗАНН, вр. чл.220 от АПК, касационната инстанция възприема

правилно установената от СРС фактическа обстановка:

На 15.01.2019 г. Н. С. Н. – инспектор в сектор „ДПК и ПД“ в Шеста РСПБЗН С. към СДПБЗН-МВР издал Разпореждане № 06-04-10, адресирано до К. А. – директор на 19-то СОУ, [населено място], [улица]. Разпореждането е попълнено на бланка на ГДПБЗН – СДПБЗН – Шеста РСПБЗН, удостоверяваща контролна проверка по чл.125, ал.1, т.1 от ЗМВР в обект: 19-то СОУ „Е. П.“ [населено място].

При извършената на 15.01.2019 г. проверка било констатирано, че по основните коридори на 3-ти и 4-ти етажи и по малкия коридор на 3-я етаж са монтирани метални и ПДЧ шкафчета в нарушение на чл. 34, ал.1, т.4 от Наредба № 8121з-647/2014 г. на МВР и МРРБ. За отстраняване на несъответствията с изискванията за пожарна безопасност на основание чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР, в т.1 от документа е разпоредено да се отстранят металните и от ПДЧ плоскости шкафчета от коридорите на 3-я и 4-я етаж в срок до 15.04.2019 г.

На 18.04.2019 г., на К. Д. А., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на директор на 19-то СОУ, [населено място], [улица], е повдигнато административнонаказателно обвинение в нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР, за това, че на 18.04.2019 г., около 11:51 часа, не е изпълнила т.1 от Разпореждане № 06-04-10 от 15.01.2019 г., а именно: да се отстранят металните и от ПДЧ плоскости шкафчета от коридорите на 4-я етаж съгласно изискванията на чл. 34, ал.1, т.4 от Наредба № 8121з-647/2014 г. на МВР и МРРБ, със срок на изпълнение до 15.04.2019 г.

В АУАН К. Д. А. е отбелязала ръкописно „имам възражения“, но конкретни такива не са изложени както в АУАН, така и допълнително по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН № 207/18.04.2019 г. било издадено НП № 207 от 15.05.2019 г. от директора на СДПБЗН, с което на К. Д. А. на основание чл.260 от ЗМВР е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР.

Вменената за нарушена разпорежба на чл.140, т.2 от ЗМВР урежда императивно задължение за държавните органи, юридическите лица и гражданите за осигуряване на пожарната безопасност и защитата при бедствия да изпълняват издадените писмени разпореждания на органите за ПБЗН. Нормата на чл.125 от ЗМВР урежда правомощията на тези органи да извършват проверки за спазване на правилата и нормите за пожарна безопасност при проектиране, строителство и експлоатация на обекти (ал.1, т.1) и да издават писмени разпореждания или уведомления за изпълнение на правилата за пожарна безопасност до държавни органи, организации, юридически лица и граждани (ал.1, т.4).

Санкцията за неизпълнение на тези задължения е уредена в чл.260, ал.1 от ЗМВР - който не изпълни или допусне неизпълнение на писмените разпореждания по чл. 125, ал. 1, т. 4 и на заповедите по чл. 255, се наказва с глоба от 200 до 2000 лв. Съгласно чл.260, ал.2 от ЗМВР за неизпълнение на писмените разпореждания по чл. 125, ал. 1, т. 4 и на заповедите по чл. 255 на юридически лица или на еднолични търговци се налага имуществена санкция в размер от 500 до 5000 лв.

Буквалният прочит на разпоредбите навежда на извод, че както правомощието на контролните органи да издават писмени разпореждания по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР, така и задължените адресати на тези разпореждания по чл.140, т.2 от ЗМВР, могат да бъдат юридически лица и граждани, т.е. физически лица.

По силата на чл.29, ал.1 от Закона за предучилищното и училищното образование

(ЗПУО) училището като институция в системата на предучилищното и училищното образование е юридическо лице. Правилно е позоваването на районния съд на чл.257, ал.1 и ал.2 от ЗПУО, според който орган за управление и контрол на държавните и общинските институции в системата на предучилищното и училищното образование е директорът, който управлява и представлява съответната институция. Неправилни са изводите, които първостепенният съд е формирал по приложението на материалните норми. След като адресати на задължението за изпълнение на разпореждания по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР могат да бъдат както юридически, така и физически лица, то в оперативната самостоятелност на контролния орган е да избере към кого да насочи разпореждането си по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР, респ. кой субект да държи отговорен за неизпълнение на задължението по чл.140, т.2 от ЗМВР.

В конкретния случай, разпореждането от 15.01.2019 г. по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР изрично е адресирано до К. А. – в качеството ѝ на директор на 19-то СОУ, [населено място], [улица]. Разпореждането касае обекта 19-то СОУ „Е. П.“ [населено място], т.е. от съдържанието му недвусмислено се установява волята на контролния орган, насочена към физическото лице, което управлява и представлява училището.

При тези данни по делото, районният съд неправилно е приел, че адресат на задължението по чл.140, т.2 от ЗМВР, респ. субект на отговорността, е юридическото лице – 19-то СОУ „Е. П.“ [населено място]. Контролните органи правилно са съобrazили, че управител и представител на училището е неговият директор (чл.257, ал.2 от ЗПУО), поради което обосновано са насочили писменото си разпореждане към него. Същият формира и изразява волята на юридическото лице и именно той следва да организира изпълнението на отдаденото разпореждане за привеждане в съответствие с чл.34, ал.1, т.4 от Наредба № 8121з-647/2014 г. – по време на експлоатация не се разрешава поставяне на горими материали по пътищата за евакуация. Както обосновано се сочи в касационната жалба, липсват данни за обжалване на разпореждането, същото представлява влязъл в сила, стабилен административен акт, който подлежи на изпълнение в указания в него срок – до 15.04.2019 г.

Съответно, липсата на изпълнение на разпореждане по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР в указанията в него срок правилно е квалифицирана като нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР. Субект на задължението може да бъде както юридическо, така и физическо лице. Отговорността за това нарушение може да бъде ангажирана както по отношение на физическо лице (чл.260, ал.1 ЗМВР, така и по отношение на юридическо лице (чл.260, ал.2 от ЗМВР). В конкретния случай и при отправено към директора на 19-то СОУ „Е. П.“, [населено място], писмено разпореждане по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР, правилно е ангажирана именно отговорността на адресата на задължението за изпълнение на разпореждането по чл.140, т.2 от ЗМВР, респ. е наложена минимална глоба по чл.260, ал.1 от ЗМВР.

Противно на установеното от първостепенния съд, в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН е съставен във формата по чл.42 от ЗАНН, а НП – в съответствие с изискванията на чл.57, ал.1 от ЗАНН. Нарушението е описано по единен и безпротиворечив начин в двата документа по начин, който предоставяне възможност на уличеното лице - К. Д. А., но не в лично качество, а в качеството ѝ на

директор на 19-то СОУ, [населено място], да разбере повдигнатото административно обвинение и да организира защитата си срещу него, упражнена в срок чрез подаване на жалба срещу НП пред СРС. В нея е посочено, че фактическите констатации на актосъставителя не отговарят на действителното фактическо положение, но последното не е конкретизирано, нито са направени релевантни твърдения към състава на нарушението по чл.140, т.2 от ЗМВР.

Изцяло неоснователни са изложените в жалбата до СРС претенции за приложение на чл.28 ЗАНН (ред. към момента на налагане на наказанието). Маловажно е онова административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Конкретното нарушение е формално и от обективна и субективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства. Фактът, че нарушението е извършено за първи път, обосновава налагането на минимална глоба, но в никакъв случай не и освобождаване на нарушителя от отговорност. Собствениците или ръководителите на обекти носят отговорност за създаване на организация за осигуряване на ПБ в обектите при спазване на изискванията на Наредба № 8121з-647/2014 г., вкл. като не създават препятствия чрез поставяне на горими материали по пътищата за евакуация в нарушение на чл.34, ал.1, т.4 от същата наредба. Когато се касае за обект, в който пребивават основно деца (според показанията на актосъставителя към момента на проверката в училището имало около 600 ученика), отговорността на задължените лица не може да се определи като „маловажна“. Видът и характерът на накърнените обществени отношения не определя, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност от други нарушения от същия вид.

Изложеното налага отмяна на обжалваното решение на основание чл.221, ал.2 АПК и на основание чл.222, ал.1 АПК постановяване на друго по същество на спора.

Касационната инстанция приема, че АУАН е издаден от компетентен орган – орган по чл.23, ал.1 от Наредба № 8121з-882/25.11.2014 г. на МВР, а НП – от надлежен орган по чл.24, ал.2 от Наредба № 8121з-882/25.11.2014 г. (ред. към момента на издаване на НП). АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание – чл.42 и чл.57 ЗАНН, вкл. описание на нарушението и датата и датата на извършването му, установен е нарушителят по съответния за това ред, а обстоятелствата по извършване на нарушението са конкретизирани в пълнота. Обоснован е доводът в касационната жалба, че техническата грешка при посочване на годината на издаване на разпореждане в НП като 2010 г., вместо 2019 г., не съставлява съществено процесуално нарушение, което на самостоятелно основание да води до незаконосъобразност на НП, предвид коректно посочения номер на разпореждането по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР и срокът му на изпълнение – до 15.04.2019 г. При тези обстоятелства не е затруднено правото на защита на уличено лице. Спазени са сроковете по чл.34 ЗАНН. Предвид това, АУАН и издаденото на въз основа на НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с

нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че уличеното лице да може да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си срещу него.

Ответницата по касация, в качеството ѝ на директор на 19-то СОУ „Е. П.“, [населено място], е адресат на писмено разпореждане № 06-04-10 от 15.01.2019 г., с отдаден срок на изпълнение до 15.04.2019 г. Неизпълнението на разпореждането по чл.125, ал.1, т.4 от ЗМВР, правилно е квалифицирано като нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР, санкционирано с минимална глоба по чл.260, ал.1 от ЗМВР, която се явява справедлива и съответна на тежестта на нарушението по смисъла на чл.27, ал.2 от ЗАНН.

По изложените съображения, касационната инстанция, в решаващия си състав, намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на закона, поради което оспореното решение следва да бъде отменено, като по същество се потвърди издаденото НП.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4-5 ЗАНН административнонаказващият орган има право на разноси, но предвид това, че такива не са поискани както пред СРС, така и пред АССГ, разноси не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд – София – град, XVIII – ти Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 04.01.2023 г., постановено по нахд № 8245/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 – и състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 207 от 15.05.2019 г., издадено от директора на СДПБЗН – МВР, с което на основание чл.260 от ЗМВР на К. Д. А., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на директор на 19-то СОУ, [населено място], [улица], е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.140, т.2 от ЗМВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.